

Драган Б. Ђоковић

КУЋНИ БОГ

речи сабијене у тачку
чувају додир
суштину приче

ветар савијен у фишек
трпи упад кртице-зрака

романтично ткање доцни

опасани
 пропланак и звер
тишина су унутар ње саме

душе,
 у јастук сабране
буде ме

тим пре жуљају у сну

црвене зечеве
заведене под разно
у огласима

САВЕСНА

завејах

пламену планину
скауте
крилатих срна збир

лет из главе у главу
и натраг
фиксира око

бележи рука оштрим цртама
белину смекшану умором
уштинуту у ћуд
и ћутњу
превише гласну у камену
унутар истог

тајац са обарачем

ГОСПОДСКА

поље
вуном опшивено

јагњад од каучука
укопана

саможиве
шума и сова
руже пастира

облак у гипсу
у фрулу свира

цвет без садржаја
уштиркан у шум

мре с машном

БУЛИСТАН

цвет на столњаку
и сабрат у врту
тишине спаре

тежином трајног стиха
губе се подвале

смеран,
мирис увенућа
позива на двобој

но, вода крвари
и риме румене

с помена
долазе на престо

ХИМЕРА

сумња
једино она
кад све окасни

седи у углу собе
и из дана у дан
с тескобом зналца другује

попут војника с разгледницом
коју добиће последњи пут

где слова миришу на парфем
нада се он, а добро зна

да је барут верности
чврсто у његовој шаци
и да ту остаје

ТУЋА СКИЦА

бесног пса
кућицу
жвалаво дрво

осенчити кредом

крадом
лаком за нокте
набацати детаље:
облак

кишу
шинтера

слика је скоро готова
фали јој наслов,
рецимо

Волт Дизни у леду
(комбинована техника)